

rigtigt at sige det, at man maa lige saa meget advare mod at tage for ligegyldigt paa denne Sag som at blive alt for hysterisk. Jeg tror, at der har været Bestræbelser oppe i det sidste Aar herhjemme, som ikke have kunnet sige sig fri for den Beskyldning, som forglemte alt det meget og alt det meget gode, som fra enkelte Personers, fra private Selskabers og fra Kommuners Side, alt med Understøttelse fra det offentlige, fra Statens Side er gjort for at frelse de forsømte Børn. Men samtidig maa det erkendes, at der mangler en ordnende og samlende Haand for alle disse Bestræbelser; der tiltrænges en Lovgivning, som bringer System ind i alle disse Bestræbelser, og det kan ikke siges andet, end at just Danmark paa dette Omraade staar med en ret daarlig Samvittighed, hvilket er saa meget mere beklageligt, som Danmark — det tror jeg, man uden Selvros tør sige — paa andre sociale Omraader, Omsorgen for blinde, døvstumme, aandssvage osv., staar dels fuldt paa Højde med, dels gaar i Spidsen for den europæiske Udvikling.

Jeg skal sige nogle Ord om de særlige Forhold, der have foranlediget nærværende Forslags Fremkomst i denne Samling. Det vil sikkert være i ærede Medlemmers Erindring, at i Efteraaret 1898 — den 24de November — stillede 3 af Forslagsstillerne til nærværende Lovforslag en Forespørgsel til den høje Regering, til den daværende Justitsminister og den nuværende Kultusminister, angaaende hvad Regeringen agtede at foretage med Hensyn til Omsorgen for forsømte Børn. Dette var en Forespørgsel ikke hen i det blaa, ikke grebet ud af Luften, nej, en Forespørgsel, som havde et bestemt reelt, virkeligt Grundlag. Forholdet var jo dette, som ærede Medlemmer sikkert ogsaa endnu ville erindre, at en tidligere Regering i Sommeren 1893 havde nedsat en Kommission til at tage alle Spørgsmaal vedrørende Omsorgen for forsømte Børn under Overvejelse, en Kommission, som var ganske fortrinlig sammensat under alsidigt Hensyn til de forskellige Opgaver, der kunde være at løse for Kommissionen. Dette gav sig ogsaa Udslag i et særdeles energisk Arbejde fra Kommissionens Side, idet den efter et i Danmark ret ukendt kort Tidsrum — ca. halvandet Aar — allerede i Februar 1895 afgav en Betænkning, og det en Betænkning, der ikke munder ud i en Række forskellige Mindretalsindstillinger, men som i det hele og store havde samlet sig om en Række Ind-

stillinger til Regeringen angaaende Forandringer i Straffeloven, Indstillinger angaaende Forandringer i Værgemaalsbestemmelserne, Indstillinger angaaende Statens Varetagelse af Anstaltsbehandling og Tilskud til Kommunerne til Løsning af disse Opgaver, altsaa i alle disse Retninger, som man altid kommer til at nævne, naar man omtaler disse Spørgsmaal. Kommissionen blev nedsat i 1893 — for snart 7 Aar siden — Betænkningen blev afgiven i 1895 — for 5 Aar siden — og efter dette Tidspunkt har man ikke hverken fra den daværende eller den efterfølgende Regerings Side hørt det mindste til den Sag. Stundom sivede der Rygter ud om, at nu kom der snart noget; kort Tid efter fik man et andet Rygte at høre, som gik ud paa, at Sagen nu igen var standset paa Grund af Uoverensstemmelse mellem Kultusministeriet og Justitsministeriet, dels om hvilket af de to Ministerier der havde Paterniteten til disse Børn, hvormed der er Tale i denne Sag, dels om hvilke Foranstaltninger der skulde træffes. Saa hørte man igen, at nu kom der snart noget, og saa bleve Forhaabningerne snart slaaede ned. Det forekom de Folketingsmænd, som havde Interesse for denne Sag, at saaledes kunde det ikke blive ved at gaa. Vi maatte have at vide, hvad der egentlig var i Vejen, hvorfor der intet kom ud af Kommissionsbetænkningen. Vi kunde have valgt andre Veje. Jeg maa melde mig som den, der havde væsentlig Andel ikke blot i, at Sagen kom frem, men ogsaa væsentlig Andel i, at den kom frem i Forespørgselsform. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at udtale i dette Ting, at jeg anser det for Repræsentationens Opgave at virke fremskyndende paa Lovgivningsmagten og overhovedet kritiserende over for Regeringens Lovforslag, men at det i Reglen ikke vil være vor Opgave at fremsætte Forslag om organisatoriske Love. Vi stillede Forespørgslen med det høje Tings Tilladelse i Efteraaret 1898. Det vil være i det høje Tings Erindring, hvorledes Ordføreren, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (Alf. Christensen) løste sin Opgave. Det vil være i Erindring, at han løste sin Opgave ikke blot med særdeles Sagkundskab, men ogsaa paa en saadan Maade, at han hævdede denne betydningsfulde Sag ganske ud over ethvert religiøst eller politisk Partihensyn, og han fik ogsaa Løn derfor, idet de Betragninger, han fremhævdede bleve modtagne med den største Sympati fra alle Partier i denne Sal, Højre, Venstre, moderate og Socialde-